

забравя познанието на изкушителната дързост, ще пълзя доволен въ краката ви и цял живот ще гледам само прозрачния купол на небето — дълбок и необятен, далечен и син. И това ще ми стига. Не искате? Но нали и аз имам очи — две малки, кестеняви очи, жадуващи светлина и простор? . . .

Навън е пролет. Ледовете се топят, листата се развиват, сърцата се пукат. Разцъфва аления мак на властната земна любов. Слушам възторжения химн на реките, гледам лудия сок, танцуващ под кората на дърветата и въ жилите ми бликат струите на млада кръв . . . Ето тук е тялото ми — проснато на студения и пращен под; а аз съм там, навън, дете вие сте слепи да ме последвате . . .

*

Искам да живея. Да крача съ бодри и широки стъпки из шумните булеварди, да се опивам от замайващата глъч на тълпата, да слушам мощния вик на продавачите и да дремя съ часове пред натруфените витрини. Да тичам през глухите селски улички, запъхтян и волен като изгърван юнец, да газя чуждите градини и да опъвам криле над плодните родни поля; взорът ми да се къпе въ далечната, млечна мъгла и до ушите ми да стига протяжната песен на незнайния син на земята, който оплаква безропотно черния жребий на нашия тежък живот... Остра жажда за волност, широта и лъчи ме пробожда. Но защо съм тук? Ръцете ми са чисти и душата ми е прозрачен вир. Кой им дава право да ми отнемат мъничкия къс земя, отреден ми под модроокото небе? На кого присвоих насъщния, изкаран с пот на чело? Не ми ли отнемат онова, което добивам с собствен труд, а сам се лишавам от него? . . .